

[Forsvarsministeren.]

værnet, at disse vanskeligheder har meldt sig, måske dog i mindre grad, end der ved starten kunne have været grund til at regne med.

Jeg ved meget vel, at der blandt medlemmerne af hjemmeværnet er ønske om at få rettet både det ene og det andet forhold, og jeg har heller ikke lagt skjul på, at jeg ved først givne lejlighed vil foranledige, at hjemmeværnets distriktsledere sammenkaldes til et møde, for at jeg med dem kan drøfte de ønsker, som de måtte have med hensyn til ændringer på forskellige områder.

Må jeg dernæst gøre nogle bemærkninger til det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard. Jeg forstod det ærede medlem således, at han mente, der var grund til at bebrejde mig, at jeg i dag ved begyndelsen af forhandlingerne om de militære budgetter havde afgivet en erklæring om, at der var sluttet en aftale mellem socialdemokratiet, venstre og de konservative om nedsættelsen af antallet af indkaldelser såvel til hæren som til søværnet. Jeg synes ikke, at det ærede medlem med nogen som helst ret kan rette nogen bebrejdelse mod mig i den anledning. For hvordan er forholdet?

Forholdet er dette, at jeg for godt 8 dage siden bad repræsentanter for socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti, det radikale venstre og retsforbundet om at tage stilling til et forslag om at reducere indkaldelserne til hæren til ca. 15 000 mand om året. Jeg gjorde samtidig opmærksom på, at jeg meget gerne så, at dette forslag hurtigst muligt blev behandlet i partigrupperne. Dagen efter, at jeg således havde tilstillet partierne dette forslag og bedt dem om at tage stilling dertil, blev jeg overrasket af en pressemand, som ringede mig op i telefonen om eftermiddagen og meddelte mig, at der gennem det radikale pressebureau var udsendt meddelelse om, at det radikale venstre agtede at stille et helt andet forslag vedrørende reduktion end det, jeg havde bedt om at få forhandlet hos partierne. Efter at have modtaget denne underretning fik jeg et brev, hvori jeg blev underrettet om det forslag, som det radikale venstre ved det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard agtede at føre frem efter at have modtaget mit forslag. Men til trods herfor har det radikale venstre været inviteret til at deltage i forhandlingerne om den reduktion, som jeg ønskede gennemført. Der har ikke været nogen forhandling, ved hvilken det radikale venstre ikke har været repræsenteret. Forhandlingerne blev afsluttet i aftes, og jeg går ud fra, at enten i aftes eller

i dag til morgen har det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, formanden for det ærede medlems rigsdagsgruppe, samt andre modtaget underretning om, hvordan landet lå. Selvfølgelig er det påkrævet, at en parlamentarisk minister, når han agter at foretage et skridt som det, der her er tale om, da forinden søger føling med partierne for at sikre sig, at der er den nødvendige parlamentariske basis for en så væsentlig foranstaltning. Det er det, der er sket, og jeg kan ikke med min bedste vilje se, at hele denne fremgangsmåde med nogen som helst ret kan danne grundlag for nogen bebrejdelse imod mig fra det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards side.

Men jeg forstår, at det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard har misforstået, hvad det egentlig er, der er sluttet aftale om mellem socialdemokratiet, venstre og det konservative folkeparti i spørgsmålet om indkaldelserne til hæren og søværnet. Der er ikke sluttet nogen aftale, som lænker mig eller regeringen eller det parti, hvoraf regeringen er udgået, for tre år frem i tiden. Under forhandlingerne har venstre og de konservative peget på, at det ville være hensigtsmæssigt, da det er udpræget saglige grunde, som foranlediger reduktionen, at man fastsatte, at efter så og så mange års forløb — efter fem år eller tre år, ligesom man nu kunne blive enig om — skulle spørgsmålet om antallet af indkaldelserne til hæren og søværnet i hvert fald tages op til ny drøftelse. Det er man enedes om. Man er enedes om, at om tre år skal man drøfte spørgsmålet om, hvor mange værnepligtige der skal indkaldes til hæren og søværnet, til værneene i det hele taget, men intet af partierne har forpligtet sig med hensyn til det standpunkt, de ville indtage overfor indkaldelserne om tre år (*Bertel Dahlgaard: Men i de tre år?*). Ja, det skal jeg komme til nu.

Det er som sagt, hvad der er sket. Man har navnlig ønsket at få fastsat denne termin, denne periode, for derved at understrege, at det i hvert fald ikke fra venstres og de konservatives side kan betragtes som deres endelige standpunkt med hensyn til, hvor mange der skal indkaldes. Alt, hvad der er sagt om dette spørgsmål, er, at reduktionen til 15 600 mand for hærens vedkommende i hvert fald skal tages op til drøftelse om tre år. Men denne 3 års bestemmelse — det vil jeg gerne have sagt så klart, som det er mig muligt — binder ikke partierne på den måde, at de ikke har bevaret deres handlefrihed under forhandlingerne om den endelige udformning af den nye forsvarsordning. Bestemmelsen om de tre år betyder